

βαθμὸν ἑνὸς τῶν θερμότερων εἰς ἐκεῖνον τοῦ ἄλλου ἐκτελοῦντες μικρὰν ἀριθμητικὴν ἐργασίαν.

Οὕτω ἕκαστος βαθμὸς τοῦ Reaumur ἀντιστοιχεῖ πρὸς $\frac{5}{4}$ βαθμοῦ τοῦ ἑκατονταβ.

διότι $80 : 100 :: 4 : \chi$.

$$\delta\theta\epsilon\nu \chi = \frac{100 \times 4}{80} = \frac{100}{80} = \frac{10}{8} = \frac{5}{4}$$

Θέλοντες λοιπὸν νὰ τρέψωμεν δεδομένον βαθμὸν τοῦ Reaumur εἰς τὸν ἀνταποκρινόμενον τοῦ ἑκατονταβάθμου, ὀφείλομεν νὰ πολλαπλασιάσωμεν αὐτὸν ἐπὶ τῶν $\frac{5}{4}$. Ἐστω π. χ. ὁ βαθμὸς $+ 20^{\circ}$. ὁ ἀριθμὸς οὗτος πολλαπλασιαζόμενος ἐπὶ $\frac{5}{4}$ δίδει 25, ὅστις εἶναι ὁ ζητούμενος βαθμὸς τοῦ ἑκατονταβάθμου. Διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀριθμητικοῦ συλλογισμοῦ εὐρίσκομεν ὅτι ἵνα τρέψωμεν τὸν βαθμὸν τοῦ ἑκατονταβάθμου εἰς βαθμὸν Reaumur ἀρκεῖ νὰ πολλαπλασιάσωμεν αὐτὸν ἐπὶ $\frac{4}{5}$. Προκειμένου δὲ νὰ τρέψωμεν τὸν βαθμὸν τοῦ Fahrenheit εἰς βαθμὸν ἑκατονταβάθμου ἐν πρώτοις πρέπει νὰ ἐνθυμηθῶμεν ὅτι τὸ 0 τοῦ δευτέρου ἀνταποκρίνεται εἰς τὸ 32 τοῦ πρώτου, τούτου δὲ τοῦ ἀριθμοῦ ἀφαιρουμένου ἀπὸ τοῦ 212, ὅστις εἶναι ὁ βαθμὸς τοῦ ζέοντος ὕδατος, μένει 180. ὁθεν 180 τοῦ Fahrenheit μετὰ τὴν ῥηθεῖσαν προαφαίρεσιν, ἀναλογουσι πρὸς 100 τοῦ ἑκατονταβάθμου καὶ ἐπομένως ἕκαστος βαθμὸς ἐκεῖνου εἶναι ἴσος πρὸς $\frac{100}{180}$ ἑκάστου βαθμοῦ τούτου, τοὔτέστι πρὸς $\frac{5}{9}$,

διότι $180 : 100 :: 1 : \chi$

$$\delta\theta\epsilon\nu \chi = \frac{100 \times 1}{180} = \frac{100}{180} = \frac{10}{18} = \frac{5}{9}$$

Ταῦτα ὑπ' ὅψιν ἔχοντες ἄς ὀδηγηθῶμεν ἐκ παραδείγματός τινος.

Ἐστω ὁ 95° Fahrenheit ἐκ τοῦ ἀρ. 95 ἀφαιροῦντες 32 μένει 63. Ἐπειδὴ δὲ ἕκαστος βαθμὸς Fah. εἶναι ἴσος πρὸς $\frac{5}{9}$ τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἑκατοντ., οἱ 63 εἰσὶν $63 \times \frac{5}{9}$, ἥτοι 35. ὥστε ἵνα οἱ βαθμοὶ τοῦ Fah. τραπῶσιν εἰς βαθμοὺς ἑκατοντ. δέον ν' ἀφαιρεθῇ ὁ ἀριθμ. 32 καὶ τὸ ὑπόλοιπον πολλαπλασιασθῇ ἐπὶ

$\frac{5}{9}$. Δι' ὁμοίου δὲ συλλογισμοῦ εὐρίσκομεν ὅτι τὸ ἀντίθετον ἐπιτυγχάνεται, τοὔτεστι ἡ τροπὴ τῶν τοῦ ἑκατοῦ βαθμῶν εἰς τοὺς τοῦ Fah. πολλαπλασιαζομένων διὰ τοῦ $\frac{9}{5}$ καὶ εἴτα προστιθεμένου 32.

5. Εἰς τὴν χρῆσιν τῶν θερμομέτρων απαιτεῖται προσοχὴ τις ὅπως οἱ δεικνύμενοι βαθμοὶ ὦσιν ἀκριβεῖς.

Τῶν θερμομέτρων γίνεται ἰδίως χρῆσις πρὸς ἐξέτασιν τῶν βαθμῶν τῆς θερμοκρασίας τῆς ἀτμοσφαιρας.

Ὅπως τοῦτο ἐπιτυγχάνηται ἀναγκαῖον νὰ κρεμάται τὸ θερμομέτρον εἰς τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα καὶ εἰς τόπον σκιερὸν μακρὰν τοῦ τοίχου ἢ ἄλλων ἀντικειμένων δυναμένων νὰ ἐπηρεάσωσιν αὐτὸ ὡς ἐκ τῆς ἰδίας θερμοκρασίας των. Ὅταν δὲ θέλωμεν νὰ γινώσκωμεν τὴν θερμοκρασίαν ὀρισμένου δωματίου, ἀνάγκη νὰ κρεμῶμεν αὐτὸ εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου διὰ νήματος μακρὰν ἄλλων σωμάτων δι' ὧν ἐνδέχεται νὰ ψυχρανθῇ ἢ θερμανθῇ οὐδέποτε δὲ ἐπὶ τοῦ τοίχου ὡς κοινῶς γίνεται, διότι οὗτος δύναται νὰ ᾗ ψυχρότερος τοῦ ἀέρος τοῦ δωματίου ἐὰν πρὸς βορρᾶν κεῖται, ἢ θερμότερος ἐὰν ᾗ ναι μάλλον ἐκτεθειμένος εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου.

Τὰ ὀλίγα ταῦτα ἀρκοῦσι νομίζομεν ὅπως ἕκαστος λάβῃ ἰδέαν τινὰ περὶ τοσούτῃ χρησίμων ἐργαλείων.

I. A. ΜΑΡΓΑΡΗΣ.

ΘΕΙΑ ΠΡΟΝΟΙΑ.

(ΔΙΗΓΗΜΑ.)

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

V

Ὅποιον ταξίδιον, φίλε μου! Διευθύνθημεν πρὸς τὴν Ἑλβετίαν. Ἡ πρόφασις τοῦ ἱατροῦ ἐπηλήθευσεν· μόλις διέβημεν τὰς Ἀλπεις, ἡ κατὰστασις τοῦ Παύλου ἐπαι-

σθητῶς μετεβλήθη· χωρὶς νὰ ἀπαλλαγῇ ἐντελῶς τῶν προτέρων παραφορῶν του, ὠμίλει ἐνίοτε σχεδὸν ὡς ἔμφρων· πλὴν ἤρκει νὰ προφέρω μόνον τὸ ὄνομα τῆς συζύγου του, καὶ εὐθὺς ἔφρευγε τὸ λογικόν του, καὶ εἰς μανίαν ἔπιπτε. Τὸ δὲ ἄλλος διήρκει, ὅζῳ, ἰσχυρὸν, οὐδόλως ἐλαιοτούμενον οὔτε ὑπὸ τῆς μεταβολῆς τοῦ κλίματος οὔτε ὑπὸ τῆς διασκεδάσεως τῆς προσερχομένης ἐκ τῶν ἐμφανίσεων νέων ἀντικειμένων· οὕτως ἡ ἔλαφος φεύγουσα δὲν καταπαύει τὸν πόνον τοῦ θέλους· θαθέως ἐμπεπηγμένου εἰς τὸ πλευρόν της. Ἐγὼ πιστῶς ἐτήρουν τὴν πρὸς τὴν κόμησάν καὶ τὸν ἱατρὸν δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν κατὰ τὴν ἀναχωρήσιν μου. Δις ἐνίοτε δὲ καὶ τρεῖς τῆς ἐβδομάδος ἔγραφον αὐτοῖς δίδων πληροφορίας περὶ τοῦ ἀσθενοῦς. Μετὰ δύο μῆνας εὐρισκόμενος ἐν Βασιλείᾳ ἔλαβον ἐπιστολὴν τῆς κομήσεως. Ἐπεραίῳ δὲ μὲ μίαν ἐπιφώνησιν εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Ἰψίστον, μετὰ ἔκφρασιν πίστεως πρὸς τὴν ἀγαθότητα Αὐτοῦ. Εἶποντο ὁλίγα γραμμὰι τοῦ ἱατροῦ, ὅστις ἐπέβεβαίου τὴν χαρμόσυνον εἰδήσιν, καὶ ἐκφράζων παρὰ πλῆσιν ἐλπίδας μοι συνίστα ἵνα ζηλοτύπως τηρήσω τὸ μυστικόν. Μετὰ δύο μῆνας ἔλαβον ἐν Γαλλίᾳ ἄλλας δύο ἐπιστολάς, μίαν τῆς κομήσεως, καὶ τὴν ἄλλην τοῦ ἱατροῦ. Ἡ πρώτη ἦτο νέος ὕμνος εὐχαριστίας τῷ Ἰψίστῳ ἀναγνούς αὐτὴν ἔκλινα τὸ γόνυ καὶ κλαίων ἤνωσα τὰς εὐχαριστίας καὶ δεήσεις μου μετὰ ἐκεῖνας τῆς ἀλγοῦσης γυναίκος. Ἡ δευτέρα περιεῖχεν ὁδηγίας διὰ τὸ μέλλον.

» Χρηστάς ἔχω ἐλπίδας, ἔγραφον ὁ ἱατρός· ἐὰν ἡ χάρις τοῦ Κυρίου μᾶς βοηθῇ, θὰ τελειώσωσι τὰ τόσα δεινὰ· ἐνθυμήθητε ὅμως, ὅτι ἡ καλὴ ἐκθεσις τοῦ σχεδίου παρ' Ἰμῶν ἐξακρᾶται. »

Μῆνες, ἔτη, παρήρχοντο καὶ οὐδεμία ἐπεγίγνετο μεταβολὴ ἐν τῇ νοσητικῇ τοῦ φίλου μου καταστάσει. Περιήλθομεν τὴν Εὐρώπην ὅλην, ἔπειτα ὑπήγομεν μέχρι τῆς Ἀνατολῆς· παντοτε ὁ αὐτὸς ἦτο· σκυθρωπὸς, σιωπηλὸς, ἀδιάφορος πρὸς πᾶν τὸ περικυκλοῦν αὐτόν. Συχνάκις ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἐμαίνετο, ὅτε ἡ διώκουσα αὐτὸν

εἰκὼν τῆς συζύγου του ἐπανήρχετο ἐν τῇ ἐξασθενημένῃ καὶ χαλαρωθείσῃ διανοίᾳ του. Τότε κατηρᾶτο ἑαυτὸν, τὴν ἀδυσώπητον γυναῖκα, τὴν ἀδικον θεῖαν Πρόνοιαν. Καὶ ἐν τούτοις Αὐτῇ ἠγρόπνευε ἐνεργοῦσα ὑπὲρ τοῦ δυστυχοῦς, καὶ εὐνους ἐδεικνύετο πρὸς τὸ ἐνδιαφέρειν σχεδίου.

Θὰ ἐψευδόμεν ἐὰν παρίστανον ἑμαυτὸν ἀγαθότερον τοῦ ὅτι πράγματι ἦμην, ἐὰν ἔλεγον ὅτι ἐθελοσύνως καὶ ἄνευ μεμψιμοιρίας ὑφιστάμην τὸ μέγα θάρος, ὅπερ ἀνέδεχθην Αἰ θρησκευτικαὶ ἡμῶν παραδόσεις ἀναφέρουσι πολλὰ παραδείγματα ἀνθρώπων οἵτινες ὅπως ἐξασκηθῶσιν ἐν τῇ ὑπομονῇ καὶ ἐξιλεώσωσι τὰ παραπτώματα αὐτῶν ἐθεράπτεον τὰ ἀπὸ τῆς ἐλπίδος· ἐγὼ δὲ νομίζω ὅτι ὁ συνοδὸς παρὰ φρονία καταδικάζεται εἰς μεγαλήτερά μαρτύρια. Πολλάκις ἐφοβόμην καὶ δι' ἐμὲ αὐτὸν, ἐνόμιζον ὅτι ἐμελλον καὶ ἐγὼ νὰ χάσω ἐπὶ τέλους τὸ λογικόν.

Καὶ θὰ ἐγκατέλειπον τὴν ἐπὶ πολὺ παρκαθεῖσαν καὶ λίαν ἐπαχθῇ καὶ λυπηρὰν ἀποστολὴν, ἂν δὲν μετὰ παρηγόρευον αἱ ἐπιστολαὶ τὰς ἐποίας συνεχῶς ἐλάμβανον ἀπὸ τῆς πατρίδος. Αἱ τῆς κομήσεως ἔπνεον εἰσέτι λύπην, ἀλλὰ συγκεκριασμένην μετὰ ἐλπίδος, αἶψοτε αὐξούσης· μεγαλητέραν πίστιν ἔτρεφεν ὁ ἱατρός. Τρεῖς παρήλθον ἔτη ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως ἡμῶν· ἐν ἀκρόμῃ ὑπελείπετο, καὶ ἤρχετο ἡ στιγμή τῆς κρίσεως.

Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἔτος διήλθομεν ἐν τινι πτωχῇ κώμῃ τῆς Σαβοΐας. Ἦθελον νὰ ἦμην εἰς Ἰταλίαν, ὅπως ἐν ἀνάγκῃ ταχύτερον δράμω. Ὁ Παῦλος δὲν ἤξευρεν. ἤδη ποῦ εὐρισκόμεθα, οὔτε καὶ περὶ τοῦτου ἐφρόντιζε· ἀπὸ τινος ἡ ἀπάθειά του ἐφθασε τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν, ἐπὶ δὲ τῶν χειλέων αὐτοῦ ἀδιάλειπτον ἐπλανᾶτο μερίδιμα· ἐξέλιπε πλέον πᾶσαν ἐλπίδα τοῦ νὰ ἀνακτήσῃ ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ λογικόν του.

Ὅτε δὲ πλέον ἔγραψα πρὸς τὸν ἱατρὸν, ἐξορκίζων αὐτὸν ἵνα συντάμῃ ὅσον ἐνεστί μαρτύριον τόσῳ πολυχρόνιον, μοι ἀπήντησε·

— Περιμένετε.

VI

Ἀνέτειλε τέλος ἡ ποθητὴ ἡμέρα, μετὰ παρέλευσιν τετραετοῦς ἀπουσίας ἀπὸ τῆς πατρίδος. Ἐσπέραν τινα εἶπον τῷ Παύλῳ ὅτι τὴν ἐπιούσαν θ' ἀνεχωροῦμεν.

—Καὶ διὰ ποῦ;

—Διὰ τὴν Γερμανίαν.

Τὴν ἐπομένην πρωτὴν εἰσῆλθονεν αὐτός τε καὶ ἐγὼ ἐν τινι ἀμάξῃ ὅπου εἰσῆγαγον προηγουμένως τὰ πρὸς τροφὴν ἀρκετόντα ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, καθ' ἃς θὰ παρεστίνετο τὸ ταξιδιδίον μας, ὥστε νὰ μὴ ἀναγκασθῶμεν νὰ κατέλθωμεν αὐτῆς. Οὐδόλως παρεπονήθη κατὰ τῆς τόσῃ παρατεταμένης ἐν τῷ ὁχήματι διαμονῆς; ἡμῶν, οὐδ' ἐζήτησε νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν· ἦτο ὅμως φόβος μήπως ἡ προσέγγισις αὐτοῦ εἰς τόπους λίαν γνωστοῦς διεγείρῃ τὴν ἀνάμνησιν αὐτοῦ οὕτως ὥστε νὰ τοὺς ἐνθυμηθῇ. Τὸ μεσονύκτιον τῆς τρίτης ἡμέρας εἰμεθα εἰς τὴν θύραν τοῦ ἀγροκηπίου διὰ δύο διαδρόμων οὗς ἐπίτηδες ἀφῆκαν πάντῃ ἀφωτίστους εἰσῆγαγον τὸν Παῦλον εἰς τὸν κοιτῶνα του, καὶ ὅταν τὸν εἶδον ἐν τῇ κλίνῃ, ἔδραμον πρὸς τὸ ἄλλο δωμάτιον, ἐνθὰ ἀφίνω ὑμεῖς νὰ φαντασθῆτε πῶς με ἐδέχθησαν ἢ τε κόμησσαν καὶ ὁ ἱατρός.

VII

Πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἐξημερώσει ὅτε ὁ Παῦλος ἐξύπνησεν. Ἰρκαῖος φθινοπωρινὸς ἥλιος ἐπλήρου διὰ τῶν ἀκτίνων του τὸν κοιτῶνα. Ἐκ τοῦ ἠνεωγμένου παραθύρου ἔπνεε δικυγῆς καὶ δροσερὰ ἡ αὔρα τοῦ δάσους, μυροβολοῦσα ἐκ τῶν ἀνθέων διὰ τῶν ὁποίων διήλθε. Οἰκωθεὶς ὑπὸ τοῦ ὑπερβάλλοντος φωτός ὁ Παῦλος ἐκλείσεν εὐθὺς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐν τῷ θραχεῖ δὲ ἐκείνῳ διαστήματι μεταξὺ ἐγρηγόρσεως καὶ ὕπνου εὐρισκόμενος ἤκουσεν ἤχους γνωστοτάτους· τὸ ἄσμα τῶν ποιμένων ὑπερσυνώδευσεν ὁ αὐλὸς, τὸν κρότον τῶν τροχῶν τοῦ μύλου, καὶ πλησιέστερον τὰς φειδράς καὶ γελοίσσας φωνάς

τῶν μικρῶν χωρικῶν πορευομένων εἰς τὸ σχολεῖον. Οἱ ἥχοι ἐκείνοι τῷ ἀνέμνησαν τὰς εὐτυχεῖς παρελθούσας ἡμέρας. Ἐψιθύρισε τὸ ὄνομα τῆς συζύγου, τὸ τοῦ υἱοῦ του, καὶ δάκρυ ἦλθεν ἵνα ὑγράνῃ τὸ βλέφαρόν του.

Ἀλλ' αἴφνης ἡ ἐν τῇ καρδίᾳ του μικρὸν κοιμηθεῖσα θύελλα ἠγέρθη. Ἀνεκάθησεν ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ ἄγρια καὶ παράφορα περιστρέφων βλέμματα. Ἦτο ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ἀνεγνώριζε πάντα τὰ περικυκλοῦντα αὐτὸν ἀντικείμενα· ἦσαν τὰ ἐπιπλὰ του, αἱ εἰκόνες του, τὰ βιβλία του. Ἐφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του σταζόντος ἰδρώτα, ὡς ὁ ἀγνοῶν ἂν ἐξυπνοῖ ἦναι ἡ ἀκόμη κοιμᾶται. Στραφεὶς εἶδε τὸν ἱατρὸν, ὅστις μετὰ προσοχῆς τὸν ἐθεώρει καὶ ὅταν τὸν εἶδεν ἐντελῶς ἐγρηγορότα.

—Δοιπὸν, κύριε κόμη, τῷ εἶπε μειδιῶν, φαίνεται, χάρις τῷ θεῷ, ὁ κίνδυνος παρῆλθε. Ἐεῦρετε; μᾶς ἐνεβάλατε εἰς μέγαν φόβον. —Δέχθητε, κυρία κόμησσα, τὰ συγχαρητήριά μου, καὶ πλησιάσατε τώρα ὅτε ὑπάρχει ἐλπίς ὅτι ὁ κύριος σύζυγός σας θὰ προσανεχθῇ ὑμῖν καὶ πᾶς εὐπροσηγορώτερον.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἡ κόμησσα, κατημένη μέχρι τοῦδε εἰς μέρος ὅπου δὲν ἠδύνατο εὐκόλως νὰ ὁραθῇ παρὰ τοῦ Παύλου, ἠγέρθη, ἐνδεδυμένη ἀκριβῶς ὡς πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, καὶ πλησιάσασα τὴν κλίνην

—Εὐχαριστῶ τὸν Ὑψίστον, εἶπε, καὶ ὑμεῖς, ἐξαίρετε δόκτωρ, τὸν ὁποῖον Αὐτὸς ἔστειλε πρὸς ἡμᾶς ὡς ἄγγελον σωτηρίας. —Κλίνεσθε ἔπειτα ἐπὶ τοῦ Παύλου ὅστις ἐξηκολούθει μένων ἀκίνητος καὶ σχεδὸν ὡς ἄπνους—προσφιλῆς μου Παῦλε, εἶπεν ἂν ἐγνώριζες εἰς ὁποίαν ἀνησυχίαν μᾶς ἔφερες! Ἐεῦρε; ὅτι διαρκούσης τῆς ἀπεφράδος ἐξασθενήσεως τῶν αἰσθησέων σου δὲν με ἀνεγνώριζες; Ἀλλὰ τώρα με ἀναγνώριζεις, ἀλήθεια; τώρα δὲν φοβεῖσαι πλέον τὴν Ἰουλίαν σου ἢ ὁποία σὲ ἀγαπᾷ περισσότερο ἑαυτῆς, ἥτις ὡς ἐκ τῆς ἀναρρώσεώς σου νέαν λαμβάνει ζωὴν. Εἰσέρχεται ὁ Ἀντώνιος, ὁ ὑπηρέτης

τοῦ κόμητος, ἐρωτῶν πῶς ἔχει σήμερον ὁ κύριός του. Ἀδύνατον ἤθελεν εἶσθαι νὰ ἐκφράσῃ τις τὶ συνέβαινεν ἐν τῷ νῷ τοῦ Παύλου. Τὰ τῆς διανοητικῆς ζωῆς μυστήρια εἰσὶν ἀνεξερευνήτα· πλὴν τὸ πρόσωπόν του μυρία· ἐδήλου ψυχικὰς κινήσεις· ἐν αὐτῷ ἀνεγινώσκετο, οὕτως εἰπεῖν, ἡ ἐπίμονος πάλη τοῦ λογικοῦ διὰ τῆς βίας θέλοντος νὰ ἀνακτήσῃ τὰ δικαιώματά του· διεγινώσκοντο αἱ νίκαι τὰς ὁποίας ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τοῦτο κατήγαγε· ἐπὶ μᾶλλον δὲ τὸ πρόσωπόν του κατηνύαζετο ἀνακτῶν ἐνεργητικότητά, ἐνῶ μέχρι τοῦδε ἐν λυπηρᾷ καὶ ἀμεταβλήτῳ ἀπαθείᾳ διέκειτο. Αἴφνης ἤρχισε σύσσωμος τρέμων· ἤκουσε τὴν φωνὴν παιδίου.

—Κάρολε, εἶπεν ἡ κόμησσα, μικρὲ μου Κάρολε, ἔλα νὰ καλημερίσῃς τὸν παπάκη σου.

Ἰδραῖον τριετὲς παιδίον, ζωηρὸν καὶ χοροπηδῶν εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα, βοηθούμενον δὲ παρὰ τῆς μητρὸς του ἀνερχομένη ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ διὰ τῶν μικρῶν χειρῶν του περιεπτύχθη τὸν λαιμόν τοῦ Παύλου κραυγάζον· —καλημέρα, παπάκη μου.

Ἦτο ὁ Κάρολος, αὐτὸς ὁ ἴδιος· δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία, ὀφθαλμοὶ μητρὸς μόλις δὲν θὰ ἠπατάτο. Ἦτο ὁ Κάρολος, ὁποῖον μετ' αὐτοῦ ὠδήγησε κατὰ τὴν ἀπευκταίαν ἐκείνην ἡμέραν· ἡ κεφαλὴ ἐκείνη μὲ τὴν κυματίζουσαν εἰς ξανθοὺς βοστρύχους δακτυλιδόπλοκον κόμην, οἱ κυανοὶ μεγάλοι ὀφθαλμοί, τὸ μειδιῶν ἐκείνο στόμα. Ἀκίνητος, ἀναυδὸς ὁ Παῦλος ἔθλιβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ παιδίον, καὶ μὲ τρεμούσας χεῖρας τὸ ἐψηλάφει. Αἴφνης τῷ σχίζει ὀρμητικῶς τὸ φόρεμα, καὶ ὅτε εἶδε τὸ στῆθός του, λουκὸν ὡς ὠραῖον τεμάχιον ἀβορίου, τὸ στῆθος ἐκείνο μέσῳ τοῦ ὁποίου εἶδε διερχομένην τὴν φονικὴν σφαῖραν, ἡ ψυχικὴ ταραχὴ ὑπερτέρησε τῶν δυνάμεών του, καὶ ἐλειποθύμησε. Καὶ ἐσώθη.

VIII

Ὅτε ὁ Παῦλος συνῆλθεν, ἡ κόμησσα

καὶ ὁ δόκτωρ ἐκάθηντο παρὰ τῇ κλίνῃ, ὁ δὲ Κάρολος ἔπαιζεν ἐν τῷ κοιτῶνι.

—Τί συνέβη, φίλοι μου, καὶ τί τώρα συμβαίνει;

—Τί συνέβη; Προσφιλὴς κόμη, ἦσθε ἀσθενής, ἀλλὰ βρέως. Ἐγκεφαλικὴ φλόγωσις ἐκ τῶν ἰσχυροτέρων. —Τί συμβαίνει τώρα; Ἀνεκτῆσατε τὸ λογικὸν καὶ τὴν υἱείαν, μετ' αὐτῆς δὲ τὴν εὐτυχίαν σας.

—Ὁ παπάκης μου ἰατρεύθη, ὁ παπάκης δὲν εἶναι πλέον ἄρρωστος, καὶ θὰ μοῦ ἀγοράσῃ παιγνίδια, ἤρχισε φωνάζον τὸ βρέφος, καὶ φυλλολογοῦν ἀλφαβητάριόν τι μὲ μεγάλας κεχρωμάτισμένας εἰκόνας, ὕπερ ὁ Παῦλος τῷ ἡγόρασε τὰ Χριστούγεννα.

—Ἐγκεφαλικὴ φλόγωσις; ἐπιθύρυσεν ὁ Παῦλος ὡς καὶ ἐκὺτον ὁμιλῶν. Λοιπὸν ἤμην παράφρων;

—Ἄς μὴ ποιῶμεθα χρῆσιν λέξεων τόσῳ λυπηρῶν· νὰ σὰς ὁμιλήσω ὅμως εὐλικρινῶς, προσφιλὴς κόμη, ἡ κεφαλὴ σας δὲν ἦτο εἰς καλὴν κατάστασιν. Ἀρκεῖ νὰ σὰς εἴπω ὅτι ἐν διαστήματι ἑξ ἑβδομάδων, χωρὶς νὰ κινήθῃτε ἐκ τῆς κλίνης ὑμῶν, περιήλθετε τὸ ἥμισυ τῆς Εὐρώπης μετὰ τοῦ φίλου σας Μαρίου.

—Ἐξ ἑβδομάδες! καὶ ἐγὼ νομίζω ὅτι αἰῶνες παρῆλθον ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου.

—Καὶ εἰς ἡμᾶς αἰῶνες ἐφάνησαν αἱ ἑξ αὐταὶ ἑβδομάδες, ὑπέλαβεν ἡ κόμησσα.

—Ἐξ ἑβδομάδες!

—Πρόσμενον, ἐγὼ θὰ σοὶ ἀφηγηθῶ πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα, εἶπεν ἡ κόμησσα καὶ ἐξηκολούθει ἐργαζομένη ἐπὶ τινος τάπητος ὃν πρὸ τετραετίας δὲν ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας. Ἐξῆλθες μὲ τὸν Κάρολον ἵνα γευματίσῃς μετὰ τοῦ ἀγαθοῦ φίλου μας. Ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο ζοφερά, σὺ δὲ πρὸ τινων ἡμερῶν παρεπονείσο ὅτι ὑπέφερες κεφαλαλγίαν. Πιθάνον εἰς τὸ γεῦμα νὰ ἐξῆλθες τῶν ὁρίων τῆς ἐγκρατείας· φθάνει, ἐγερθέντες τῆς τραπέζης ἤρχισατε νὰ ἐκπυροκοποῦντε κατὰ τῶν δυστυχῶν χειδιδίων. Ὁ Μάριος ἔπειτα μᾶς ἀφηγήθη ὅτι εἶχες ἐρυθρὸν τὸ πρόσω-

πον ὅτε ἔλαβες τὸ πυροβόλον του, τὸ ἔθεσας ἐπὶ τοῦ ὤμου καὶ ἐπυροβόλησας.

—ὦ! ναὶ καλῶς ἐνθυμούμαι τὴν τρομερὰν ἐκείνην στιγμήν· ἐπυροβόλησα, καὶ ὁ Κάρολος ἔπεσε κολυμβῶν εἰς τὸ αἵμα του.

—Ἀλλὰ τί ἰδέας σὰς ἔρχεται—εἶπεν ὁ γέρον ἱατρός—δὲν ἔπесен ὁ Κάρολος, ἀλλ' ὑμεῖς, φίλτατε κόμη. Ἰδοὺ τὰ ἀποτελέσματα ὅταν μὲν τις ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ἔχει νοὺν πολὺ ἐξημνέον. ἔκτοτε φορικωδῶς παρεφρονεῖτε. Ξεύρετε τί ἐφαντάζεσθε; τίποτε ὀλιγώτερον ἢ ὅτι ἐφρονέσκατε τὸν μικρὸν ἐκείνον ἄγγελον, τὸν Κάρολον, ὅστις ἐπαίξεν ἐν τούτοις παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης σας, καὶ ὅτι θανασίμως κατεδιώκεσθε ὑπὸ τῆς περιπαθοῦς συζύγου σας, ἥτις ἀνελύετο εἰς δάκρυα, ὀλοκλήρους διερχομένη νύκτας ἐν ἀγρυπνίᾳ παρὰ τὸ προσκέφαλόν σας. Ἐπειτα δὲ τὸ ταξίδιον περὶ οὗ σὰς εἶπον μετὰ τοῦ Μαρίου, ὅστις δὲν ἀνεχώρησεν οὐδόλως, καὶ καθ' ἑκάστην ἤρχετο νὰ μανθάνῃ περὶ ὑμῶν.

Ἐπέστη ἡ στιγμή καθ' ἣν ἔμελλον νὰ εἰσέλθω· μέχρι τοῦδε ἔμενον ἐν τῷ παρκειμένῳ δωματίῳ ἀόρατος θεατὴς πάντων τῶν γενομένων. Ἐφρόντισα νὰ ἐνδυσθῶ ὡς ἡμην καθ' ἣν ἡμέραν ἐγευματίστημεν. Μὲ ἐθεώρησεν ἀμφιβάλλων, καὶ σχεδὸν περίτρομος. Ἐγὼ τὸν ἐπλησίασα καὶ συγχαίρων αὐτῷ ἐπὶ τῇ ἀνακτῇ τῆς υἱότητος του, εἶπον ἀστεϊσμούς τινας περὶ τοῦ διεξοδικοῦ ταξιδίου ὅπερ ἀμφοτέροι ἐπεχειρήσαμεν.

Ἐθώπευον ἐν τούτοις τὸ βρέφος, δίδων αὐτῷ γλυκίσματα, ἅπερ ὡς παρ' ἀρχαίου φίλου ἐδέχετο.

—Γνωρίζεις τὸν κύριον; ἠρώτησεν ὁ Παῦλος.

—Βέβαια, εἶναι ὁ καλὸς φίλος τοῦ παπάκη μου, ἀπεκρίθη ἀνευδοιάστως τὸ μικρὸν ἐκεῖνο πλάσμα μὴ λητμονῆσαν τὸ μάθημά του.—Οὕτω μὲ ἀπεκάλει τὸ θανὸν παιδίον.

Νὰ ἐβλεπες, φίλε μου, τὴν κόμησάν, πῶς ἔτρεμεν ὅταν ἡ ἐρώτησις ἐγίνε, καὶ

μεθ' ὁπόσου κόπου ἔκρυψε τὴν χαρὰν τῆς ἐπὶ τῇ τόσῳ εὐτόχως δοθείσῃ ἀπαντήσεϊ.

—Ἀλλ' ἂς ἀποσυρθῶμεν, εἶπεν ὁ δόκτωρ. Ὁ ἀσθενὴς ἔχει χρεῖαν ἀναπαύσεως. Ἀργότερα ἐπιστρέφομεν.

Ἐν τῷ παρκειμένῳ δωματίῳ μετ' ἀνεκφράστου αἰσθήματος ἐθλίψαμεν ἀλλήλων τὰς χεῖρας καὶ ἐν τριῶν καρδιῶν εὐλικρινὴς ἡγέρθη εὐχαριστία πρὸς τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν εὐμενῶς προσενεχθεῖσαν τῷ εὐεργετικῷ ἡμῶν σχεδίῳ. Τὰ δὲ βρέφος σύρον τὴν μητέρα ἀπὸ τοῦ κρασπέδου τῆς ποδιᾶς τῆς·

—Μάμμη, ἔλεγε, τὰ εἶπα καλὰ;

—Ναί, ψυχὴ μου, ναί, χαρὰ μου, τὴν ὁποίαν πρῶτον ἔχατα, καὶ πάλιν ἀνευρίσκω, ναί, ἄγγελέ μου, τὸν ὁποῖον μοὶ ἤρπασαν καὶ τώρα ὁ Θεὸς μοὶ ἀπέδωκε.

IX

Ὁ Παῦλος πράγματι ἐσώθη. Περὶ τοὺς δύο μῆνας ἀκόμη παρέμειναν οἱ κληρικοὶ φιλοστόργων φροντίδων τῶν συγγενῶν του. Πάντες οἱ πλησιάζοντες αὐτὸν, ὑπηρεταί, φίλοι, ἤσαν ἀκριβῶς ὠδηγημένοι πῶς ἔμελλον νὰ φέρωνται ἵνα μὴ κατ' ἐλάχιστον ταραξῶσι τὴν πεποιθήσιν ἐν ᾗ ἦτο ἀπολύτως ἀναγκαῖον νὰ τηρήσωσιν αὐτὸν μέχρι ἐντελοῦς καὶ διαρκοῦς ἐδρασίως τῆς υἱότητος του. Εἰς τὰ ἔνδον τῆς οἰκίας οὐδεμίαν ἐπὶ νηγκον μεταβολὴν δυναμένην νὰ ταραξῇ τὴν φαντασίωσιν· ἐπὶ τοῦ γραφείου του ὑπῆρχεν εἰσέτι τὸ ἡμερολόγιον τοῦ 1846. Ἡτο ἀναντίρρητον ὅτι μόλις ἀν' ἐξήρχετο μυρία λεπτομέρειαι θὰ τῷ ἀπεκάλυπτον τὸ μυστικόν, ἀλλὰ διὰ τοῦτο δὲν ἠθέλομεν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἐπαυλιν πρὸ τῆς ἐντελοῦς ἐξαλείψεως φόβου ὑποτροπῆς. Ἀρίδηνλος ἦτο ἡ ἐνδελεχὴς βελτίωσις τῆς καταστάσεώς του· ἡ μᾶλλον δὲ πρήγορος ἀπόδειξις ὅτι πληρέστατα ἀνεκτῆτατο τὸ λογικόν του, ἦτο ἡ σκέψις ὑφ' ἧς κατελήθη κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας, κατόπιν τῆς ὁποίας ἤρξατο ἀμφιβάλλων περὶ τοῦ ἀληθοῦς τῶν

βεβαιώσεών μας, και παραπονούμενος ἰκέτευεν ἡμᾶς· ἵνα τῷ εἰπωμεν πῶς εἶχον τὰ πράγματα, οὐδόλως φοβούμενοι περὶ τῆς ἰσχύος τοῦ λογικοῦ τοῦ κατόπιν οἰκισθέντος εἰδήσεως. Ἀνωφελές κρίνω νὰ σῶς εἰπῶ ὅτι καίτοι ἐλάχιστον ἀκούοντες αὐτὸν προπαρκακευάζομενον ἐπὶ τῇ ἀνακαλύψει ἐκείνῃ ταχέως ἢ βροχδέως ἐπελευσομένη, οὐχ ἥσσον προσεπαθοῦμεν νὰ τηρήσωμεν αὐτὸν ἐν τῇ πρώτῃ ἐντυπώσει· διότι ἡ πρὸς αὐτὸν ἀγάπη μας μετέχουσα τινος φόβου δὲν μᾶς παρείχε βεβαιότητα τῆς ἐντελοῦς θεραπείας του. Ἐρ' ὅσον καὶ ἂν πραιρεῖντο ἡ σιγή μας ἐνομιζομεν ὅτι δὲν ἐβραδύνομεν ἀρκούντως ὥπως τῷ φανερώσωμεν τὴν ἀλήθειαν. Ὡς ἐκ τούτου ἐσκοπεύομεν νὰ μείνῃ ἐπὶ τινὰς μῆνας ἀκόμη ἐν τῇ ἐπαύλει. Πλὴν ἡ ἐπιτυχία μας δὲν ἦτο πλήρης· θεῖα χάριτι ὅμως τὸ ἀπροσδόκητον συμβάν δὲν ἔσχε τὰς ἀπευκατίας ἐκείνας συνεπειάς, τὰς ὁποίας ὤφειλε νὰ ἔχῃ.

Διότι μετὰ παρέλευσιν δυο μηνῶν ἐσπέρην τινὰ ἐπανερχόμενος ἐκ τινος πλησίον κώμης, καὶ διαβάς ἐκ τῆς ἐπικύλεως διὰ τὴν καθημερινὴν ἐπίσκεψίν μου εὖρον εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας τὴν κόμησάν, ἥτις, ἐν ἀπελπιστικῇ θλίψει, μοὶ ἀφηγήθη ὅτι ὁ σύζυγος αὐτῆς, ὠφεληθεὶς τῆς σιγῆς καθ' ἣν αὕτη ἔλειπεν ἐγγύθεν αὐτοῦ, ἐξῆλθε, οὐδὲ ἤξευρεν αὕτη ποῦ ὑπῆγεν, ὅτι πάντας ἐστείλε τοὺς ὑπηρέτας πρὸς ἀνίχνυσίν του, ἀλλ' ὅτι λυπηρὰ προαίσθησις κατεῖχε τὴν ψυχὴν της. Τὸ ἐμάντευσα καὶ ἠσθάνθην θλιβομένην τὴν καρδίαν μου. Προσῆνεγκον αὐτῇ τὸν βραχιόνά μου, ὁρμητικῶς κατέβημεν τὸν κρημνὸν, καὶ ὡς ἐξ ἐνστίκτου ἐλθόντες εἰς τὴν πόλιν χωρὶς οὐδὲ λῆξιν νὰ προσφέρωμεν διτυβύνημεν πρὸς τὸ κοιμητήριον. Ἀπὸ τῆς θύρας διεκρίνομεν πρὸ τοῦ πλουσίου οἰκογενεακοῦ μνήματος ἄνδρα γονυπετῇ. Ἀνεγνωρίσαμεν τὸν Παῦλον. Σιγηλοὶ προέβημεν· φθάντες δὲ πλησίον, ἐκλίναμεν γόνα καὶ ἡμεῖς ὅπισθεν αὐτοῦ. Ἐδέετο καὶ ἔκλαιε, ἀπλανεῖς δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ

ἠένιζον μικρὰν πλῆκκα ἐφ' ἧς ἦτο γεγραμμένον

ΚΑΡΟΛΟΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΚΟΜΗΤΩΝ ΜΟΝΤΕΒΕΡΔΕ
ΑΠΟΘΑΝΩΝ ΤΑΣ 2 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1846
ΕΖΗΣΕ 3 ΕΤΗ ΚΑΙ ΜΗΝΑΣ 3.

ΠΡΟΣΦΙΛΗΣ ΑΓΓΕΛΙΑ

ΔΕΟΥ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΣΟΥ.

Ὅτε ἔπαυσε δεόμενος ἠνέχεσε τὴν παρυσίαν ἡμῶν, καὶ στραφεὶς πρῶτον μὲν ἔδειξε πρὸς ἡμᾶς τὴν ἐπιγραφὴν, εἰτα θλίβων τὴν χεῖρά μας μετὰ μελαγχολικωτάτου μειδιύματος, εἶπε—Μὴ ἀμφιβάλλετε, ἀγαπητοί μου, ἱατρούθην

Καὶ ἱατρούθην τῶνόντι· τῶρα δὲ ζῇ φαιδρὸς πατὴρ τριῶν προσφιλῶν τέκνων, καὶ καθ' ἐκάστην χύνει δάκρυ καὶ ἀποθέτει ἐν ἄνθος ἐπὶ τοῦ μνήματος ἐκείνου· ὅτε δὲ συνδιαλέγεται μετὰ τῆς συζύγου του δὲν διχμφοισθεῖ τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν, ἀλλὰ ταπεινὸς καὶ εὐγνώμων λατρεῖ.

(Ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ)

Γ. Κ. ΣΦΗΚΑΣ.

Υ Μ Η Ν

Η

Υ Μ Ε Ν Α Ι Ο Σ.

I

Ὅτε ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου διέρρυσεν ἄφροντις καὶ γαλήνης· ὅτε αἱ θυγατέρες τοῦ Λάδωνος εἶχον τὴν δύναμιν νὰ μεταμορφώσιν εἰς κάλαμον τὴν ἀδελφὴν των Σύριγγα, ἧς ὁ Πάν ἐμμανῶς ἠγάτο· ὅτε οὗτος ὑποκάρδιον ἐπὶ τούτῳ ὀδύνην αἰσθανόμενος ἴστατο ἐπὶ βρουστεφοῦς τινος ὄχθης στένων· ὅτε ἡ εἰς κάλαμον μεταμορφωθείσα Σύριγγ' κινουμένη ὑπὸ τῆς ζεφυρίτιδος αὖρας, ἐξέπεμπεν ἐμμελεῖς τινὰς τόνους ἐπὶ τοσοῦτον τὴν ἐρωτιῶσαν τοῦ Πανὸς καρδίαν διαπερῶντας, ὥστε οὗτος ἵνα ἐνωτιζῇται, ὁπότε ἤθελε, τῶν ἡδαιῶν ἐκείνων φλογγῶν ἠναγκάσθην νὰ κόψῃ μέρος τοῦ καλάμου ἐκείνου, κα-